

Arrest

nr. 347 862 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 september 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2025 met referentnummer 132828.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 13 juni 2022 bij de Belgische ambassade te Rabat, Marokko een visumaanvraag in voor een lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Ze werd op 28 oktober 2022 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Er werd haar op 30 november 2022 een F-kaart toegekend.

Verzoekster nam op 5 februari 2025 haar intrek in een vluchthuis.

Op 16 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 september 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: C. H.

Voorna(a)m(en): F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Isly

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht nadat haar een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 28.10.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 30.11.2022 van een F-kaart. Zij verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg B., W. ((...)) met wie zij zich vestigde.

Uit het administratief dossier en de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene minstens sedert 05.02.2025 niet meer op het adres van de referentiepersoon verblijft. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). In casu blijkt echter dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie daar betrokkene beweert slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld. Zij trok op 05.02.2025 een vluchthuis in. Het is dan ook redelijk te stellen dat er geen sprake meer is van een relatie, noch van het vereiste minimum aan relatie. Er kan niet meer gesteld worden dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon nog gezamenlijk gevestigd zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 12.05.2025 verzocht om haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon blijven uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 28.05.2025. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Verklaring van betrokkene zelf over haar verblijfssituatie en economische situatie (januari 2025 – juni 2025)
- Loonfiche van betrokkene bij Clean Experts
- Getuigschrift arbeidsongeschiktheid op naam van betrokkene wegens fysiek geweld door partner, posttraumatische stressstoornis (dd. 24.02.2025, 26.02.2025, 25.03.2025)
- Attest uitkering Solidaris op naam van betrokkene voor de periode 03/2025 – 05/2025
- Aanslagbiljet van betrokkene en de referentiepersoon betreffende de inkomsten van 2023 (AJ 2024)
- Inburgeringsattest op naam van betrokkene (dd. 20.02.2025)
- Attest verblijf in vluchthuis (dd. 21.02.2025) waaruit blijkt dat betrokkene van 05.02.2025 – 19.02.2025 in het vluchthuis van Leuven verbleef.
- Attest verblijf in vluchthuis (dd. 21.03.2025) waaruit blijkt at zij sinds 20.02.2025 in een vluchthuis van CAW West-Vlaanderen verbleef.
- Verklaring benadeelde persoon (dd. 17.04.2024) + Attest van klachtneerlegging (dd. 18.04.2024) voor PV met nr. (...)
- Getuigenis van R. N. (dd. 17.06.2025) over thuissituatie van betrokkene
- Getuigenis van A. L. (dd. 19.06.2025) over thuissituatie van betrokkene

Verder verkregen we de volgende stukken van het CAW:

- Algemeen bewijs van aangifte op naam van betrokkene voor psychische belaging/stalking (dd. 14.03.2023)
- Proces-Verbaal (dd. 27.03.2023) nr. (...)
- Attest van klachtneerlegging (dd. 18.04.2024) voor PV met (...)
- Attest verblijf in vluchthuis (dd. 21.02.2025) waaruit blijkt dat betrokkene van 05.02.2025 – 19.02.2025 in het vluchthuis van Leuven verbleef.
- Aangifte verblijf vluchthuis op naam van betrokkene (dd. 20.02.2025)

- CAW-brief van betrokkene omtrent tijdelijke afwezigheid van betrokkene aan de dienst Bevolking Hasselt (zonder datum) waaruit blijkt dat betrokkene tijdelijk verbleef in een vluchthuis
- Getuigenis van R. N. (dd. 17.06.2025) over thuissituatie van betrokkene
- Getuigenis van A. L. (dd. 19.06.2025) over thuissituatie van betrokkene

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 15.07.2025 geen nieuwe documenten meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Er kan worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 04.11.2019. Betrokkene diende op basis daarvan een visumaanvraag gezinshereniging in en verkreeg op 28.11.2022 een bijlage 15. Zoals hierboven reeds uiteengezet, is er minstens sedert 05.02.2025 geen minimum aan relatie en dus geen gezinscel meer. Betrokkenen zijn dus geenszins drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (Arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) Het einde van de relatie wordt niet betwist. De gezinshereniging is dus heden achterhaald.

Verder, bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Ten slotte wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven: betrokkene beweert slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat er op 14.03.2023 een aangifte werd gedaan door betrokkene voor psychische belaging/stalking, een proces-verbaal werd opgesteld op 27.03.2023 voor intrafamiliaal geweld en een klacht werd neergelegd door betrokkene en een proces-verbaal werd opgemaakt op 18.04.2024 voor opzettelijke slagen en verwondingen aan de echtgenoot of de persoon waarmee de verdachte samenleeft. Betrokkene legt echter niets voor ter ondersteuning van de aangifte van psychische belaging/stalking van dd. 14.03.2023. In hoeverre deze aangifte betrekking heeft op de referentiepersoon is onduidelijk. Het proces-verbaal van 27.03.2023 werd zonder gevolg geklasseerd door het Parket. Ook Dienst Vreemdelingenzaken kan niet afdoende besluiten dat er sprake is van een situatie van intrafamiliaal geweld. Er ligt enkel het verhoor van betrokkene voor waaruit blijkt dat er zich op 22/03/2023 een politieinterventie gebeurde naar aanleiding van een oproep van de buurvrouw. De verklaringen die betrokkene in het verhoor aflegt kunnen verder niet geverifieerd worden bij gebrek aan bijkomende objectieve bewijsstukken. Ten slotte werd er ook een proces-verbaal opgemaakt op 18.04.2024, maar Dienst Vreemdelingenzaken tast in het duister over wat er zich precies heeft afgespeeld. Er kan enkel vastgesteld worden dat er een klacht werd ingediend door betrokkene ten aanzien van de referentiepersoon wegens opzettelijke slagen en verwondingen en dat deze klacht zonder gevolg geklasseerd werd. Meer informatie over wat er zich die dag heeft afgespeeld, werd niet voorgelegd. Naast deze documenten liggen er ook twee verklaringen voor, één van R. N. (dd. 17.06.2025) en de andere van A. L. (19.06.2025). Beide verklaren dat betrokkene jarenlang het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld, dat de referentiepersoon agressief was ten opzichte van betrokkene en dat de politie meermaals betrokken was. De verklaringen moeten echter beschouwd worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. In hoeverre er daadwerkelijk sprake was van een schrijnende situatie tussen betrokkene en haar echtgenoot, wordt niet afdoende bewezen. Betrokkene bleef klaarblijkelijk nog een lange tijd gezamenlijk gevestigd met haar echtgenoot ook na de opmaak van de procesverbalen wat er toch enigszins op wijst dat zij zich na de escalaties in zekere mate konden verzoenen om de huwelijksrelatie

verder te zetten. Betrokkene verliet de woning van de echtgenoot op 05.02.2025. Zelfs stelt zij in haar verklaring en in de aangifte verblijf vluchthuis (20.02.2025) dat dit naar aanleiding van "(zwaar) intrafamiliaal geweld" was en dat er meerdere politieinterventies en klachten werden neergelegd. Er werd echter geen objectief bewijsstuk toegevoegd waaruit moet blijken dat haar toevlucht naar het vluchthuis veroorzaakt werd door een situatie van intrafamiliaal geweld. Het gesolliciteerd karakter van de verklaring van betrokkene kan niet worden uitgesloten. Het feit dat betrokkene in een vluchthuis terecht is gekomen wil niet automatisch zeggen dat zij daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van een schrijnende situatie van geweld zoals bedoeld artikel 42quater. Ten slotte liggen er nog getuigschriften van arbeidsongeschiktheid voor op naam van betrokkene (dd. 24.02.2025, 26.02.2025, 25.03.2025). In de eerste twee getuigschriften wordt als diagnose opgenomen "fysiek geweld door partner" en in het derde getuigschrift wordt "posttraumatische stressstoornis" opgegeven als diagnose. Het is niet duidelijk op basis van welke informatie de diagnose "fysiek geweld door partner" werd gesteld. Mogelijks gebeurde dit louter op basis van een verklaring van betrokkene. Bijgevolg kan dit niet als objectief bewijsstuk worden aanzien dat de aantijgingen van betrokkene ten aanzien van de referentiepersoon afdoende bewijst.

Er dient dan ook besloten te worden dat betrokkene enkel verklaringen voorlegt en bewijzen die een afgeleide zijn van haar eigen verklaringen waardoor de bewijskracht ernstig wordt beperkt. De klachten van betrokkene werden zonder gevolg geklasseerd door het Parket. Evenmin legde betrokkene in navolging van het socio-economisch onderzoek documenten voor aan onze dienst die tot een ander besluit moeten doen komen. Bij gebrek aan objectieve ondersteunende bewijsstukken kan daarom niet besloten worden dat er effectief sprake was van een schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Artikel 42quater, §4, 4° is aldus eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar – zij voelt volgens eigen verklaring zich sedert 05/2025 weer beter - is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene reisde op 09.10.2022 België in en verblijft dus nu bijna drie jaar in België. Dit is gezien haar leeftijd van 29 jaar een relatief korte periode. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij nog familiale banden in Marokko heeft. Zij verklaart namelijk dat zij een dochter heeft die dus mogelijks nog samen met andere familieleden in Marokko verblijvend is. Verder is het ook aannemelijk dat zij nog een goede voeling met de Marokkaanse samenleving heeft wat betreft taal, cultuur, lokale gebruiken en gewoontes, etc., te meer aangezien ook haar echtgenoot van Marokkaanse origine was. Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft kan op basis van de voorgelegde stukken besloten worden dat zij het verplichte inburgeringstraject heeft afgelegd (dd. 20.02.2025). Het kennen van de regiotaal en de lokale gebruiken is echter nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. In die zin tonen deze stukken dan ook niet aan dat betrokkene dermate geïntegreerd is in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene is er kennelijk wel in geslaagd om enkele vrienden te maken gezien de voorgelegde getuigenissen wat te verwachten is gezien zij hier bijna drie jaar verblijft. Het opbouwen van hechte vriendenrelaties vormt op zich geen beletsel voor het nemen van huidige beslissing. Vriendschapsrelaties kunnen immers via alternatieve kanalen, zoals digitale communicatiemiddelen en periodieke bezoeken, verder worden onderhouden. Ongetwijfeld is dat nu reeds het geval gezien zij recent nog verhuisde naar de andere kant van het land. Hoe dan ook maakt betrokkene zelf alvast geen gewag van deze sociale relaties in het Rijk waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Wat het gezinsleven betreft, dient te worden herhaald dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde is. Betrokkene woont sedert 05.02.2025 op een afzonderlijk adres en betwist in de voorgelegde stukken het einde van de relatie niet. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Zij maakt geen gewag van een nieuwe relatie of van enig ander persoon met wie zij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Derhalve vormt betrokkenes gezinssituatie geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte wat de economische situatie van betrokkene betreft: hoewel zij in het verleden deeltijds tewerkgesteld is geweest en enkele maanden een arbeidsongeschiktheidsuitkering verkreeg, blijkt uit betrokkenes verklaring dat zij heden werkloos is en dat er een aanvraag voor een leefloon werd ingediend. Voorts blijkt dat zij zich heden in een opvangtehuis te leper bevindt. Deze elementen wijzen erop dat betrokkene zich in een erg precare leefsituatie bevindt, zowel wat betreft huisvesting als op financieel vlak. Uit niets blijkt dat betrokkene daadwerkelijk stappen heeft ondernomen om zich te herintegreren op de arbeidsmarkt, noch dat zij vooruitgang heeft geboekt in het zoeken naar een eigen onderdak zonder afhankelijk te zijn van noodoplossingen zoals opvangthuizen of vluchthuizen. Betrokkene dreigt heden volledig afhankelijk te worden van het Belgisch sociale bijstandsstelsel. Betrokkenes economische situatie kan dan ook bezwaarlijk worden aangemerkt als een element dat het behoud van het verblijfsrecht zou kunnen rechtvaardigen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 42quater, §4, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat er einde is gekomen aan de gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en de referentiepersoon (= de Belgische echtgenoot van verzoekster). Er wordt door verwerende partij dus in eerste instantie verwezen naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, hetgeen als volgt gaat:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van

de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het is daarbij algemene praktijk van verwerende partij om de drie verschillende beëindigingsgronden, opgesomd in artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, NIET perse te verbinden aan de hypothese die het verblijfsrecht initieel heeft geopend, met name:

- Het huwelijk of het geregistreerd partnerschap;
- Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap;
- Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.

Dat betekent dat verwerende partij de vaste praktijk aanneemt om bv. het gebrek aan gezinscel ook te gaan gebruiken als beëindigingsgrond voor echtgenoten die niet meer samenwonen ondanks deze niet uit de echt zijn gescheiden. Verwerende partij maakt hier geen opsplitsing in!

Dit is vaststaande praktijk van verwerende partij, waarbij Uw Raad zelfs reeds meerdere keren oordeelde dat dit ingaat tegen de interpretatie die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet (zie bv. arresten RvV 16 juni 2016, arrest nr. 169.961; RvV 24 juli 2014, nr. 127.399; RvV 22 juni 2021, arrest nr. 257.053; RvV 31 januari 2022, arrest nr. 267.609 met verwijzing naar de volgende arresten van het HvJ: HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogierakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22).

Verwerende partij schendt haar beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel) door haar vaststaande praktijk, nl. om de 3 verschillende beëindigingsgronden NIET te laten overeenstemmen met de 3 hypothesen die het verblijfsrecht initieel hebben geopend, IN CASU NIET toe te passen wanneer het haar goed uitkomt!

Verwerende partij had, in overeenstemming met haar gebruikelijke toepassing van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, moeten vaststellen dat in casu de echtgenoten nog steeds gehuwd zijn! Van een echtscheidingsprocedure, laat staan een definitief geworden echtscheidingsvonnis, is géén sprake! (stukken 2-3)

Recent oordeelde Uw Raad bovendien, wat de opsplitsing van de 3 beëindigingsgronden in functie van de openingsgrond betreft, dat dit hoe dan ook niet van toepassing is op familieleden van statische Belgen, doch enkel op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht (RvV 28 maart 2022, arrest nr. 270.573 met verwijzing naar arresten van de Raad van State: RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). In dit arrest werd beslist dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging wel degelijk kan worden toegepast bij echtgenoten die nog niet officieel gescheiden zijn, daar de interpretatie in de hierboven aangehaalde arresten van het HvJ louter van toepassing is op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht. Omgekeerd en in casu, kan men dus stellen dat wanneer er nog steeds sprake is van een officieel huwelijk, ondanks dat er geen gezamenlijke feitelijke domicilie meer is, het verblijfsrecht van een familielid van een statische Belg NIET kan worden beëindigd.

De beëindiging van het verblijfsrecht wegens het niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, is uitsluitend toepasselijk op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Voor echtgenoten of partners kan dit enkel na ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, respectievelijk beëindiging van het partnerschap (HvJ EU: C115/15, NA; C-244/13, Ogierakhi; C-40/11, lida; 267/83, Diatta; GwH: arrest 121/2013, B.36.8; RvV, o.m. arrest nr. 169.961/2016).

6.

Verwerende partij kon het verblijf van verzoekster aldus niet beëindigen, gelet op het bovengenoemde.

Bovendien dient te worden gewezen op artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verwerende partij erkent zelf dat verzoekster hier werkt, minstens gewerkt heeft (gelet op haar tijdelijke werkloosheid), woont en haar sociaal leven hier heeft. Er werden hiertoe bewijsstukken, zoals loonfiches, attesten van Solidaris en inburgeringsattest voorgelegd. Deze stukken zijn niet zorgvuldig mee opgenomen in de beoordeling.

Verwerende partij heeft dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, alsook heeft zij een onjuiste toepassing gemaakt van artikel 42quater, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is absoluut gegrond.

7.

In tweede instantie verwijst verwerende partij naar de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet. De genoemde bepaling gaat als volgt:

“§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Wat uitzonderingsgeval 1° betreft: het huwelijk tussen verzoekster en de referentiepersoon werd afgesloten op 04.11.2019 en is op heden nog steeds niet ontbonden. De echtgenoten leefden eerst geruime tijd tezamen in Marokko, waarna verzoekster via een visumaanvraag naar België kwam en hier verblijfsrecht verkreeg (ze werd in het bezit gesteld van haar F-kaart op 30.11.2022).

Inderdaad, in september 2020 is er voor de referentiepersoon een voorstel tot afvoering van ambtswege en op 07.01.2021 wordt hij effectief uitgeschreven, wegens verblijf in het buitenland (bij zijn echtgenote in Marokko dus). (stuk 3)

Pas in februari 2022 keert hij terug en dus vlak voor de komst van verzoekster naar België.

Tot februari 2025 is er sprake geweest van een gezamenlijke domicilie, hetgeen ook niet wordt betwist.

Het huwelijk van partijen duurde dus langer dan 3 jaar, waarvan minstens 1 jaar en in het Rijk EN verzoekster heeft aangetoond dat zij werknemer is.

Verwerende partij maakt een foute toepassing hiervan door in de bestreden beslissing te stellen dat er geen 3 jaar gezamenlijke vestiging is geweest! De wet vereist dit immers helemaal niet.

Het dient dus te worden benadrukt dat het huwelijk thans nog niet ontbonden is door een echtscheiding (er is zelfs nog geen echtscheiding ingeleid), waardoor het reeds langer dan drie jaar duurt, waarvan minstens één jaar in België. De gezamenlijke domicilie is hier NIET van toepassing, gelet op hetgeen werd gesteld onder puntjes 5-6.

Ook op basis hiervan, kan het verblijfsrecht van verzoekster dus NIET worden ingetrokken – het middel is met andere woorden gegrond.

8.

Wat uitzonderingsgeval 4° betreft: verzoekster heeft op afdoende, aan de hand van objectieve bewijsstukken, aangetoond dat zij het slachtoffer was van aanhoudend partnergeweld.

Het is werkelijk frappant hoe verwerende partij objectieve stukken als doktersattesten, politiepv's, getuigenverklaringen van burens die verder geen enkele baat hebben bij voorliggend dossier, stukken vanwege het vluchthuis en het CAW,... afdoet als 'niet-objectief'.

Verzoekster legde inderdaad tal van objectieve stukken voor ter bewijs van de schrijnende situatie: (stukken 4 t.e.m. 7)

- 3 getuigschriften (= medische attesten vanwege een arts) aangaande de arbeidsongeschiktheid en/of posttraumatische stress vanwege de slagen en verwondingen door de partner;
- Verschillende processen-verbaal, waarbij verzoekster dus verschillende keren klacht ging neerleggen wegens partnergeweld;
- 2 getuigenverklaringen vanwege burens aangaande het voortdurende partnergeweld;
- Tal van stukken vanwege het CAW die aantonen dat verzoekster inderdaad in een vluchthuis verbleven heeft/verblijft, naar aanleiding van het aanhoudende partnergeweld.

Verwerende partij doet deze stukken af als 'niet-objectief' (???)

Zo verwijst verwerende partij naar het gegeven dat de strafklachten door het Parket werden afgesloten 'zonder gevolg', waardoor men niet kan besluiten tot een situatie van intrafamiliaal geweld. Ook het feit dat verzoekster nog gehuwd is en nog lange tijd heeft samengewoond met haar echtgenoot doet verwerende partij besluiten tot de bewering dat het "wel niet zo erg zal zijn".

Uiteraard is dit puur nonsens en gaat dit bovendien in tegen de stukken van het dossier. Verzoekster haar strafklachten werden inderdaad geseponneerd, doch het is algemeen geweten dat het Parket geen voorrang geeft aan dossiers van intrafamiliaal geweld, bij gebreke aan voldoende onderzoeksmiddelen. Verzoekster staat haar klachten evenwel door meerdere doktersattesten en haar toevlucht in een vluchthuis van het CAW, hetgeen wordt aangetoond door meerdere stukken. Dit laatste doet niemand voor zijn plezier, doch louter als laatste redmiddel!

Verzoekster heeft in de mate van haar mogelijkheden op objectieve wijze aangetoond hetgeen haar is overkomen, nl. dat zij het slachtoffer is van aanhoudend intrafamiliaal geweld. Dat zij nog geruime tijd bij haar man is gebleven, kan weinig ernstig worden weerhouden, daar ook dit algemeen geweten is dat slachtoffers van intrafamiliaal geweld moeite hebben om hun echtgenoot effectief te verlaten (uit vrees, schaamte,...).

Verzoekster was wel degelijk het slachtoffer van partnergeweld door de referentiepersoon, waardoor de uitzonderingsgrond 4° van toepassing is; zij heeft dit op afdoende wijze, binnen de mate van haar eigen mogelijkheid aangetoond. Er kan niet worden verwacht van verzoekster dat zij een eigen strafonderzoek voert.

Het is ook niet aan verwerende partij om attesten vanwege een dokter af te doen als 'niet-objectief'.

De motivering van verwerende partij is dus louter gebaseerd op hypothesen en getuigt van een uiterst onzorgvuldige feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid nochtans de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

9.

Daarnaast diende verwerende partij ook rekening te houden met artikel 8 van het EVRM:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster België en haar leven alhier (in al zijn facetten) dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“In haar enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991,*
- Artikelen 40ter, 42quater §4, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet,*
- zorgvuldigheidsbeginsel,*
- materieel motiveringsplicht,*
- Artikel 8 EVRM.*

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing in casu zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

In zoverre dat verzoekende partij uiterst algemeen de schending aanvoert van de motiveringsplicht, verwijst zij eigenlijk naar de materiële motiveringsplicht.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42quater van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 30 november 2022 in het bezit was van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Unieburger (F-kaart).

Uit hetzelfde administratief dossier blijkt intussen dat verzoekende partij niet meer samenwoont met haar echtgenoot. Op 12 mei 2025 verzocht de gemachtigde van de (toenmalige) staatssecretaris verzoekende partij om bewijsdocumenten over te maken om te controleren of zij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zoals voorzien in artikel 42quater, §5, van de Vreemdelingenwet. Dit schrijven werd aan verzoekende partij betekend op 28 mei 2025 en heeft zij alle door haar nuttig bevonden elementen ter beoordeling voorgelegd.

Ondanks deze stukken heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht, dat haar verblijfsrecht bijgevolg beëindigd diende te worden en dat haar F-kaart gesupprimeerd dient te worden.

Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift nergens de vaststelling dat er geen sprake meer is van een samenwoning. Zij meent dat er nog geen sprake is van een echtscheiding en dat het einde van de gezinscel wanneer het huwelijk nog niet werd beëindigd geen reden kan uitmaken om het verblijfsrecht te beëindigen. In dit kader verwijst zij naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Zij spitst zich daarnaast in haar middel toe op de uitzonderingsgrond die voorzien is in artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij is immers van oordeel dat zij wel degelijk bewezen heeft dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt waardoor niet tot de beëindiging van het verblijf kan worden overgegaan.

In de bestreden beslissing wordt betreffende de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, houdt de gemachtigde van de gemachtigde wel degelijk rekening met al de documenten in het administratief dossier bij het nemen van de bestreden beslissing.

In haar middel volhardt verzoekende partij in haar standpunt dat er voor haar wel degelijk sprake zou zijn van een “bijzonder schrijnende situatie”, zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat met “bijzonder schrijnende situaties” in de zin van artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet situaties bedoeld worden waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra-familiaal geweld tijdens de relatie.

Verzoekende partij levert op geen enkele wijze concreet (begin van) bewijs van slachtofferschap van intrafamiliaal geweld. Zo verwijst ze naar haar verblijf in een vluchthuis en naar de verschillende verklaringen. De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd:

[...]

Verzoekster levert evenmin een bewijs van het bestaan van een relatie die gekenmerkt zou zijn door psychisch geweld. De verwerende partij aanvaardt dat het bewijs van psychisch geweld veel moeilijker te leveren is, maar dit ontslaat verzoekster niet van haar verantwoordelijkheid om concrete indicaties bij te brengen dat zij hiervan werkelijk het slachtoffer is geweest, quod non.

Verzoekende partij toont in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de beschikbare gegevens te concluderen dat er geen elementen zijn die het behoud van het verblijfsrecht omwille van een “bijzonder schrijnende situatie” rechtvaardigen.

De Raad merkt in dit kader tevens nog op dat de vaste rechtspraak van de Raad van State vereist dat er sprake is van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een gezinscel, een reële, echtelijke band alvorens er sprake is van een gezamenlijke vestiging van de echtelieden en dit ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten niet dezelfde (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53 030; RvS 5 maart 2004, nr. 128 878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149 807; RvS 8 mei 2006, nr. 158 407; RvS 21 februari 2007, nr. 168 044).

Er dient opgemerkt te worden dat uit het loutere bestaan van een huwelijksband niet betekent dat men beschikt over een verblijfsrecht en dit zeker niet wanneer er klaarblijkelijk geen sprake meer is van een minimum aan relatie.

Verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift nog naar haar tewerkstelling en beweerde integratie met onder meer het hebben van een uitgebreide vriendenkring, het volgen van een inburgeringscursus.

De verwerende partij merkt op dat de bijkomende voorwaarden zoals bijvoorbeeld de bestaansmiddelen en de ziektekostenverzekering uit artikel 42quater, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet slechts relevant zijn indien de betrokkene valt onder één van de uitzonderingsgronden opgenomen in artikel 42quater, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, hetgeen thans niet het geval is. Bijgevolg is de verwijzing in het middel naar haar tewerkstelling en haar socio-culturele integratie weinig dienstig.

De verwerende partij stelt eveneens vast dat de humanitaire elementen in het dossier van verzoekende partij beoordeeld werden dat de bestreden beslissing in dit kader aangeeft dat:

[...]

Verzoekende partij weerlegt in haar middel dan ook nergens de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing, maar blijft van oordeel dat het volslagen onredelijk is om haar verblijfsrecht te beëindigen. Het gegeven dat het persoonlijk standpunt van verzoekende partij afwijkt van het standpunt van verwerende partij betekent niet dat er sprake is van een schending van de wet of dat de motieven van de bestreden beslissing onwettig zouden zijn.

Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft ook niet aangetoond dat de gemachtigde zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot een besluit zou zijn gekomen.

Verzoekende partij toont evenmin een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu betreft het een situatie van beëindiging van de verblijfsmachtiging. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

De verwerende partij stelt vast dat in de bestreden beslissing een motivering wordt gegeven aangaande het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Met name wordt vastgesteld dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner is beëindigd.

De verzoekende partij heeft verschillende stukken toegevoegd aan haar dossier om het privéleven en het familie- en gezinsleven te bewijzen.

De bestreden beslissing heeft op alle aangehaalde elementen, die ook artikel 8 van het EVRM raken, geantwoord als volgt:

"Wat het gezinsleven betreft, dient te worden herhaald dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde is. Betrokkene woont sedert 05.02.2025 op een afzonderlijk adres en betwist in de voorgelegde stukken het einde van de relatie niet. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Zij maakt geen gewag van een nieuwe relatie of van enig ander persoon met wie zij een beschermingswaardig gezinsleven zou hebben. Derhalve vormt betrokkenes gezinssituatie geen beletsel voor het nemen van deze beslissing."

De bestreden beslissing is geen verwijderingsbeslissing en bevat het geen verwijderingsmaatregelen waardoor het privéleven niet in het gedrang komt.

Aldus dient te worden aangenomen dat de verwerende partij bij haar beoordeling of kon worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht de door verzoekende partij in dit verband aangevoerde elementen in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen of deze elementen kunnen opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hieromtrent werd duidelijk gemotiveerd. Er kan aldus worden aangenomen dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, doch hierbij van mening was dat geen bijzondere elementen van integratie blijken.

Daar de verwerende partij concreet is ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen en stukken kan enig onzorgvuldig handelen op dit punt niet worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij de elementen die zij aan de verwerende partij heeft voorgelegd herhaalt, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij duidelijk motiveert waarom zij deze elementen niet aanvaardt als elementen die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en in een dergelijk situatie komt het aan de verzoekende partij toe het kennelijk onredelijk karakter van de gedane beoordeling aan te tonen of aan te tonen dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. Louter deze elementen herhalen en de subjectieve overtuiging toegedaan zijn dat deze een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigen volstaat daartoe niet. De verzoekende partij kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat niet blijkt dat de verwerende partij heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen de ingeroepen elementen van een privéleven in België en het algemene belang dat is gebaat bij een naleving van de verblijfsreglementering of in dit verband geen enkel onderzoek werd gevoerd.

Verzoekende partij bewijst geenszins de schending van artikel 8 EVRM.

De aangevoerde middelen zijn bijgevolg ongegrond.”

3.3 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu verkreeg verzoekster een verblijfsrecht in België met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan. Verweerder stelt vast dat verzoekster sinds 5 februari 2025 niet meer op het adres van de referentiepersoon, haar Belgische echtgenoot, verblijft. Volgens verweerder is er sindsdien geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de partners gezien verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geworden van intra familiaal geweld. Ze verblijft sinds 5 februari 2025 in een vluchthuis. Verweerder motiveert dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en de referentiepersoon, waardoor het verblijfsrecht van verzoekster moet worden beëindigd met toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

7° de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, draagt niet meer de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige burger van de Unie;

8° de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, die zij begeleid of vervoegd hebben, beschikt niet meer over voldoende bestaansmiddelen en/of een ziektekostenverzekering bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. [...]"

In de bestreden beslissing wordt onder meer geoordeeld dat niet is aangetoond dat er effectief sprake is van een schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster het slachtoffer is geweest. Verzoekster verzet zich tegen deze beoordeling. Ze meent dat verweerder op onredelijke wijze de voorgelegde objectieve bewijsstukken – zoals doktersattesten, PV's van de politie, getuigenverklaringen van bureaus en attesten van het CAW – naast zich neerlegt. Verzoekster volhardt dat ze wel degelijk verschillende bewijsstukken heeft aangebracht die aantonen dat ze tijdens haar huwelijk met de referentiepersoon het slachtoffer werd van huiselijk geweld. De klachten die verzoekster heeft neergelegd bij de politie, werden weliswaar geseponeerd maar volgens haar is het algemeen geweten dat er geen voorrang wordt gegeven aan de vervolging van dossiers van intra familiaal geweld. Daarenboven worden de klachten ondersteund door meerdere andere objectieve documenten die aanwezig zijn in het dossier, zoals de attesten van het CAW en de doktersattesten. Verzoekster benadrukt dat zij, in de mate van het mogelijke, op objectieve wijze heeft aangetoond hetgeen haar is overkomen. Volgens verzoekster moet er in casu dan ook toepassing worden gemaakt van de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep, Brussel, 1 maart 2006, houdt een uniforme definitie van het begrip intra familiaal geweld voor als "iedere vorm van

fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd".

Omzendbrief nr. COL 4/2006 specificeert de definitie van partnergeweld als *"iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en tussen wie een duurzame affectieve en seksuele band bestaat of bestaan heeft"*. Voor de toepassing van die definitie wordt onder geweld verstaan:

- a) alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie)
- b) maar ook alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil).

Het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld, goedgekeurd op de interministeriële conferentie van 8 februari 2006 definieert partnergeweld als volgt: *"Geweld in intieme relaties is een geheel van gedragingen, handelingen en houdingen van één van de partners of ex-partners die erop gericht zijn de andere te controleren en te domineren. Het omvat fysieke, psychische, seksuele en economische agressie, bedreigingen of geweldplegingen die zich herhalen of kunnen herhalen en die de integriteit van de ander en zelfs zijn sectioprofessionele integratie aantasten."*

De Raad merkt ook op dat de wetgever, door in artikel 42quater, § 4, 4° voor te schrijven dat het om *"bijzonder schrijnende situaties"* moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen

Verweerder vermeldt in de bestreden beslissing zelf dat verzoekster een heel aantal documenten heeft overgemaakt, waarin het voorgehouden partnergeweld dat op haar zou zijn gepleegd, wordt aangehaald. De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

"Ten slotte wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven: betrokkene beweert slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat er op 14.03.2023 een aangifte werd gedaan door betrokkene voor psychische belaging/stalking, een proces-verbaal werd opgesteld op 27.03.2023 voor intrafamiliaal geweld en een klacht werd neergelegd door betrokkene en een proces-verbaal werd opgemaakt op 18.04.2024 voor opzettelijke slagen en verwondingen aan de echtgenoot of de persoon waarmee de verdachte samenleeft. Betrokkene legt echter niets voor ter ondersteuning van de aangifte van psychische belaging/stalking van dd. 14.03.2023. In hoeverre deze aangifte betrekking heeft op de referentiepersoon is onduidelijk. Het proces-verbaal van 27.03.2023 werd zonder gevolg geklasseerd door het Parket. Ook Dienst Vreemdelingenzaken kan niet afdoende besluiten dat er sprake is van een situatie van intrafamiliaal geweld. Er ligt enkel het verhoor van betrokkene voor waaruit blijkt dat er zich op 22/03/2023 een politieinterventie gebeurde naar aanleiding van een oproep van de buurvrouw. De verklaringen die betrokkene in het verhoor aflegt kunnen verder niet geverifieerd worden bij gebrek aan bijkomende objectieve bewijsstukken. Ten slotte werd er ook een proces-verbaal opgemaakt op 18.04.2024, maar Dienst Vreemdelingenzaken tast in het duister over wat er zich precies heeft afgespeeld. Er kan enkel vastgesteld worden dat er een klacht werd ingediend door betrokkene ten aanzien van de referentiepersoon wegens opzettelijke slagen en verwondingen en dat deze klacht zonder gevolg geklasseerd werd. Meer informatie over wat er zich die dag heeft afgespeeld, werd niet voorgelegd. Naast deze documenten liggen er ook twee verklaringen voor, één van R. N. (dd. 17.06.2025) en de andere van A. L. (19.06.2025). Beide verklaren dat betrokkene jarenlang het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld, dat de referentiepersoon agressief was ten opzichte van betrokkene en dat de politie meermaals betrokken was. De verklaringen moeten echter beschouwd worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. In hoeverre er daadwerkelijk sprake was van een schrijnende situatie tussen betrokkene en haar echtgenoot, wordt niet afdoende bewezen. Betrokkene bleef klaarblijkelijk nog een lange tijd gezamenlijk gevestigd met haar echtgenoot ook na de opmaak van de procesverbalen wat er toch enigszins op wijst dat zij zich na de escalaties in zekere mate konden verzoenen om de huwelijksrelatie verder te zetten. Betrokkene verliet de woning van de echtgenoot op 05.02.2025. Zelfs stelt zij in haar verklaring en in de aangifte verblijf vluchthuis (20.02.2025) dat dit naar aanleiding van "(zwaar) intrafamiliaal geweld" was en dat er meerdere politieinterventies en klachten werden neergelegd. Er werd echter geen objectief bewijsstuk toegevoegd waaruit moet blijken dat haar toevlucht naar het vluchthuis veroorzaakt werd door een situatie van intrafamiliaal geweld. Het gesolliciteerd karakter van de verklaring van betrokkene kan niet worden uitgesloten. Het feit dat betrokkene in een vluchthuis terecht is gekomen wil niet automatisch zeggen dat zij daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van van een schrijnende situatie van geweld zoals bedoeld artikel 42quater. Ten slotte liggen er nog getuigschriften van arbeidsongeschiktheid voor op naam

van betrokkene (dd. 24.02.2025, 26.02.2025, 25.03.2025). In de eerste twee getuigschriften wordt als diagnose opgenomen "fysiek geweld door partner" en in het derde getuigschrift wordt "posttraumatische stressstoornis" opgegeven als diagnose. Het is niet duidelijk op basis van welke informatie de diagnose "fysiek geweld door partner" werd gesteld. Mogelijks gebeurde dit louter op basis van een verklaring van betrokkene. Bijgevolg kan dit niet als objectief bewijsstuk worden aanzien dat de aantijgingen van betrokkene ten aanzien van de referentiepersoon afdoende bewijst.

Er dient dan ook besloten te worden dat betrokkene enkel verklaringen voorlegt en bewijzen die een afgeleide zijn van haar eigen verklaringen waardoor de bewijskracht ernstig wordt beperkt. De klachten van betrokkene werden zonder gevolg geklasseerd door het Parket. Evenmin legde betrokkene in navolging van het socio-economisch onderzoek documenten voor aan onze dienst die tot een ander besluit moeten doen komen. Bij gebrek aan objectieve ondersteunende bewijsstukken kan daarom niet besloten worden dat er effectief sprake was van een schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Artikel 42quater, §4, 4° is aldus eveneens niet van toepassing is."

Uit het administratief dossier volgt dat verzoekster op 14 maart 2023 aangifte heeft gedaan van psychische belaging en stalking. Verweerder motiveert daaromtrent dat verzoekster niets voorlegt ter ondersteuning van deze aangifte en dat uit de beschikbare informatie niet blijkt in hoeverre deze aangifte betrekking heeft op de referentiepersoon. Verweerder kan hierin worden bijgetreden. Immers legt verzoekster enkel een afschrift van een "algemeen bewijs van aangifte (politiezone LRH 5907)" neer waaruit volgt dat zij op 14 maart 2023 bij de politiezone Limburg Regio Hoofdstad aangifte heeft gedaan van psychische belaging en stalking. In dit document wordt niet vermeld wie de vermeende dader van deze feiten is. Er blijkt niet dat deze feiten kunnen worden gelinkt aan de referentiepersoon.

Vervolgens werd er op 27 maart 2023 een PV opgesteld inzake feiten van intra familiaal geweld. Op 22 maart 2023 ontving de politie een oproep van de buurvrouw van betrokkenen, waarna een politie interventie plaatsvond. Dit wordt door verweerder niet betwist. Verweerder bemerkt dat dit PV echter zonder gevolg werd geklasseerd en niet afdoende kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake was van een situatie van intra familiaal geweld. Hij motiveert dat de verklaringen die verzoekster omtrent het incident dat zich op 22 maart 2023 heeft afgespeeld, niet kunnen worden geverifieerd bij gebrek aan bijkomende objectieve bewijsstukken.

Verzoekster heeft ook op 18 april 2024 een klacht neergelegd omdat ze het slachtoffer was geworden van opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht door haar echtgenoot. Er werd opnieuw een PV opgesteld. Dienaangaande motiveert verweerder dat hij in het duister tast over wat er zich precies heeft afgespeeld. Er werd door verzoekster geen bijkomende informatie verschaft over wat er zich die dag heeft voorgedaan. Bovendien werd de klacht zonder gevolg geklasseerd.

Verzoekster heeft verder twee getuigenverklaringen aan verweerder overgemaakt. Een buurvrouw van betrokkenen verklaart dat zij vaak geruzie en geschreeuw hoorde; dat verzoekster werd geslagen door haar echtgenoot; dat haar echtgenoot agressief was; dat de politie meermaals naar hun woonst werd opgeroepen; dat ze blauwe plekken bij verzoekster heeft gezien; en dat de echtgenoot "ooit met een mes [is] gekomen en ruzie komen maken". Een andere buurvrouw van betrokkenen verklaart in een tweede getuigenverklaring dat verzoekster door haar echtgenoot werd mishandeld; dat hij haar buitensloot uit hun appartement; dat de bovenburen hiervan getuigen waren en op dat moment de politie hebben gebeld.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ook drie arbeidsongeschiktheidsattesten heeft voorgelegd, opgesteld door dokters M. L. en J. P. In de rubriek "medisch geheim: in te vullen door de arts" kan op het medisch attest van dokter M. L. het volgende worden gelezen:

"Ik ondergetekende arts, verklaar op basis van mijn klinisch onderzoek en de medische bevindingen waarover ik nu beschik, dat C. H. F. [verzoekster] arbeidsongeschikt is van (...). Diagnose of symptomatologie, en/of functionele stoornissen: fysiek geweld door partner".

En nog:

"Ik ondergetekende arts, verklaar op basis van mijn klinisch onderzoek en de medische bevindingen waarover ik nu beschik, dat C. H. F. [verzoekster] arbeidsongeschikt is van (...). Diagnose of symptomatologie, en/of functionele stoornissen: posttraumatische stressstoornis".

In de rubriek "medisch geheim: in te vullen door de arts" kan op het medisch attest van dokter J. P. het volgende worden gelezen:

“Ik ondergetekende arts, verklaar op basis van mijn klinisch onderzoek en de medische bevindingen waarover ik nu beschik, dat C. H. F. [verzoekster] arbeidsongeschikt is van (...). Diagnose of symptomatologie, en/of functionele stoornissen: fysiek geweld door partner, emotionele stress”.

Ten slotte heeft verzoekster ook verschillende attesten van het CAW bijgebracht waaruit blijkt dat zij sinds 5 februari 2025 niet meer bij haar echtgenoot inwoont maar haar intrek heeft genomen in een vluchthuis. Er ligt een attest voor van het CAW Oost-Brabant van 21 februari 2025 waarin wordt gesteld dat verzoekster in het vluchthuis van Leuven heeft verbleven tot 19 februari 2025. Sinds 20 februari 2025 verblijft zij in het vluchthuis van CAW Centraal-West-Vlaanderen, zo blijkt uit het voorgelegde attest van het CAW Centraal-West-Vlaanderen van 21 maart 2025. In het administratief dossier bevindt zich daarnaast e-mailverkeer tussen een medewerker van het CAW Centraal-West-Vlaanderen en verweerder d.d. 6 maart 2025, waarin deze medewerker laat weten dat verzoekster in hun vluchthuis verblijft *“als slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Hierdoor is zij niet meer in de mogelijkheid om met haar partner samen te wonen”*.

Gelet op het voorgaande en op het geheel van de informatie aanwezig in het administratief dossier, kan de Raad verzoekster bijtreden waar zij aanvoert dat de motieven van de bestreden beslissing aangaande de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet zijn gebaseerd op een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke beoordeling van de aangebrachte bewijsstukken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster minstens op verschillende momenten en bij verschillende artsen en politiediensten melding maakte van het feit dat zij het slachtoffer is geworden van fysiek en psychisch geweld vanwege haar echtgenoot. Het is daarnaast niet onlogisch dat de artsen de feiten die ten grondslag liggen van hun diagnose niet expliciet op de attesten van arbeidsongeschiktheid vermelden, aangezien zij daarmee hun bevoegdheid als arts zouden te buiten gaan. Op basis van de voorgelegde medische attesten kan worden vastgesteld dat er een klinisch onderzoek is gebeurd en de arts op basis van de medische bevindingen die uit dit onderzoek voortvloeiden, heeft vastgesteld dat verzoekster minstens gedurende een bepaalde periode arbeid onbekwaam was omwille van geweld gepleegd door haar partner. Verweerder brengt geen overtuigend motief naar voren waarom het in casu geoorloofd zou zijn om de medische beoordeling van de artsen in twijfel te trekken. Dit gegeven wordt verder versterkt door de attesten en de e-mail van het CAW waaruit volgt dat verzoekster sinds 5 februari 2025 in een vluchthuis verblijft als slachtoffer van intra familiaal geweld gepleegd door haar partner. Het motief van de bestreden beslissing dat er geen objectief bewijsstuk voorligt waaruit blijkt dat haar toevlucht tot een vluchthuis werd veroorzaakt door een situatie van intra familiaal geweld, is niet ernstig te noemen. Immers bestaat de bedoeling van een vluchthuis van het CAW er net in om een veilige omgeving te bieden aan slachtoffers van familiaal geweld die zich in een bedreigende situatie bevinden. Opnieuw laten de motieven van de bestreden beslissing niet toe in te zien waarom de attesten en de e-mail van het CAW onvoldoende zouden zijn om een situatie van familiaal geweld aan te tonen. Minstens kan, gelet op het geheel van de voorgelegde bewijzen, niet worden uitgesloten dat een situatie van familiaal geweld wel degelijk de reden was waarom verzoekster haar toevlucht zocht in een vluchthuis van het CAW.

Hoewel verweerder enigszins kan worden gevolgd waar hij motiveert dat de getuigenverklaringen van de bureaus van betrokkenen moeten worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, moet worden opgemerkt dat deze getuigenverklaringen te kaderen zijn in het licht van het geheel aan bewijsstukken dat verzoekster heeft voorgelegd. In dit geval kunnen de getuigenverklaringen niet zonder meer worden afgewezen als gesolliciteerde verklaringen, nu de getuigenissen van de bureaus wel degelijk in lijn liggen met de andere objectieve stukken die in casu voorliggen zoals de attesten van het CAW en de arbeidsongeschiktheidsattesten.

Ook de verschillende klachten die verzoekster heeft neergelegd, de PV's die naar aanleiding daarvan zijn opgesteld en het feit dat er reeds een politie interventie op het adres van betrokkenen plaatsvond, moeten worden gekaderd in het licht van het geheel aan objectieve bewijsstukken die voorliggen. Het gegeven dat de klachten van verzoekster telkens werden geseponneerd, bewijst op zich niet dat de feiten die daaraan ten grondslag liggen niet daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden of niet ernstig zouden zijn. Verweerder geeft, zonder verdere verduidelijking, aan dat de PV's zonder gevolg werden geklasseerd. Er blijkt echter niet om welke redenen het parket geen verder gevolg aan deze dossiers heeft gegeven. Verweerder mag er dan ook niet zonder meer vanuit gaan dat de seponering van de klachten van verzoekster een aanwijzing betreft dat er geen sprake zou zijn van een situatie van intra familiaal geweld. De Raad bemerkt dat verzoekster de moeite heeft genomen om verschillende keren klacht neer te leggen bij de politie met betrekking tot het geweld van haar partner. Deze klachten dateren allen van vele maanden vóór de vraag van verweerder aan verzoekster om haar individuele situatie toe te lichten met het oog op het beëindigen van haar verblijfsrecht op 28 mei 2025. Ook de andere attesten, zoals de medische stukken en de attesten van het CAW, dateren van voor die datum. Het is niet omdat een klacht werd geseponneerd, dat er geen sprake zou kunnen zijn van schrijnende omstandigheden zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, te meer omdat deze omstandigheden ook worden ondersteund door verschillende andere stukken. Het motief van de bestreden beslissing dat verzoekster na de incidenten van huiselijk geweld nog een lange tijd bij haar echtgenoot bleef wonen en dat dit erop wijst dat de partners zich wel konden verzoenen om de relatie voort te

zetten, is op zich onvoldoende om te besluiten dat er geen sprake zou kunnen zijn van schrijnende omstandigheden zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de concrete bewijsstukken die verzoekster heeft voorgelegd en die minstens wel in die richting wijzen.

Verzoekster maakt met haar betoog dan ook aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht oordeelde dat er enkel eigen verklaringen van verzoekster dan wel bewijzen die een afgeleide zijn van haar eigen verklaringen voorliggen en daarom niet bewijskrachtig zijn. Verweerder gaat hiermee voorbij aan hetgeen redelijkerwijs van verzoekster mag worden verwacht bij het aantonen van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn beoordeling van het geheel van de voorgelegde bewijsdocumenten gaat de grenzen van de redelijkheid en de zorgvuldigheid te buiten.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verweerder houdt voor dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle voorgelegde documenten; dat verzoekster geen enkel concreet bewijs levert van het slachtoffer te zijn van intra familiaal geweld; dat verzoekster geen bewijs levert van het bestaan van een relatie die gekenmerkt zou zijn door psychisch geweld en besluit dat hij niet kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de beschikbare gegevens te concluderen dat er geen elementen voorhanden zijn die het behoud van het verblijfsrecht omwille van een bijzonder schrijnende situatie rechtvaardigen. Verweerder komt dan ook niet verder dan te herhalen wat hij reeds in zijn bestreden beslissing heeft vermeld en te volharden in de wettigheid van deze beslissing.

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen nog verwijst naar de *“bijkomende voorwaarden zoals bijvoorbeeld de bestaansmiddelen en de ziektekostenverzekering uit artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet”*, merkt de Raad het volgende op.

Artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet dat er geen einde kan worden gemaakt aan het verblijfsrecht van de partner van de Unieburger *“indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;”* en *“voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet”*. Aldus dient de vreemdeling die zijn verblijfsrecht wenst te behouden en die aantoont dat hij tijdens het huwelijk het slachtoffer werd van een bijzonder schrijnende situatie in beginsel eveneens aan te tonen dat hij werknemer dan wel zelfstandige is of dat hij voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Het verblijfsrecht kan overeenkomstig artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet immers niet worden beëindigd wanneer de betrokken vreemdeling aantoont dat hij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, voor zover hij werknemer of zelfstandige is, en dat hij een ziekteverzekering geniet die alle risico's in België dekt en hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor hem en zijn familieleden teneinde geen last te worden voor het sociale bijstandstelsel in België of dat hij lid is van een reeds in België gevormde familie van een persoon die aan die voorwaarden voldoet.

Er moet echter worden gewezen op arrest nr. 17/2019 van het Grondwettelijk Hof van 7 februari 2019, waarin het Hof heeft geoordeeld dat artikel 40ter, laatste lid van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 42quater, §4, 4° van diezelfde wet in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het Grondwettelijk Hof licht dit als volgt toe:

“B.3.1. Krachtens artikel 42quater, § 1, kan de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het tijdelijk verblijfsrecht van de onderdaan van een Staat die geen lid is van de Europese Unie, die ertoe gemachtigd is op het grondgebied te verblijven als echtgenoot van een Belg, wanneer het huwelijk wordt ontbonden binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf.

Het tijdelijk verblijfsrecht kan overeenkomstig artikel 42quater, § 4, 4°, evenwel niet worden beëindigd wanneer de betrokken vreemdeling aantoont dat hij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, voor zover hij werknemer of zelfstandige is, en dat hij een ziekteverzekering geniet die alle risico's in België dekt en hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor hem en zijn familieleden teneinde geen last te worden voor het sociale bijstandstelsel in België of dat hij lid is van een reeds in België gevormde familie van een persoon die aan die voorwaarden voldoet.

B.3.2. Hieruit vloeit voort dat indien de vreemdeling die geen burger van de Unie is en uit de echt is gescheiden van zijn Belgische echtgenoot wegens het huiselijk geweld dat hij heeft ondergaan, niet beantwoordt aan de voormelde voorwaarden, hij zijn voorlopig verblijfsrecht kan verliezen. Dat verlies is

evenwel niet automatisch. Het staat immers aan de bevoegde minister of aan zijn gemachtigde om te bepalen of onder dergelijke voorwaarden een einde moet worden gemaakt aan het verblijfsrecht van de betrokkene (artikel 42quater, § 1).

B.3.3. In dezelfde omstandigheden staat artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 de minister of zijn gemachtigde evenwel niet toe een einde te stellen aan het tijdelijk verblijfsrecht van een vreemdeling die geen EU-burger is en die het bewijs levert dat hij het slachtoffer is van huiselijk geweld en uit de echt is gescheiden van een andere onderdaan van een derde land, zelfs indien het slachtoffer geen werknemer of zelfstandige is of niet over voldoende inkomsten noch over een ziektekostenverzekering beschikt of geen lid is van een in België gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

[...]

B.4. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over het verschil in behandeling tussen vreemdelingen die geen burger van de Unie zijn die uit de echt zijn gescheiden en binnen het huwelijk het slachtoffer zijn geweest van huiselijk geweld, naargelang zij gehuwd waren met een andere onderdaan van een derde land, dan wel met een Belg.

Terwijl aan het tijdelijk verblijfsrecht van de eerstgenoemde categorie van personen geen einde kan worden gesteld (artikel 11, § 2), geldt zulk een verbod voor de laatstgenoemde categorie van personen slechts op voorwaarde dat het slachtoffer het bewijs levert dat hij werkt of over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt of lid is van een in België gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet (artikel 42quater, § 4, 4°)."

Het Grondwettelijk Hof concludeerde dat "noch de doelstellingen die door de wetgever zijn nagestreefd met de wet van 8 juli 2011, noch de door de Ministerraad aangevoerde motieven kunnen verantwoorden dat de beide vergeleken categorieën van vreemdelingen, die zich in dezelfde bijzondere schrijnende situaties bevinden en om die reden bijzondere bescherming behoeven, verschillend worden behandeld" (cf. GwH 7 februari 2019, nr. 17/2019).

Gelet op de duidelijke en niet voor betwisting vatbare uitlegging die werd gedaan door het Grondwettelijk Hof, moet artikel 42quater, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet in casu als onverenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet worden beschouwd. De Raad dient de bestaansmiddelenvereiste en de vereiste van een toereikende ziektekostenverzekering in de zin van artikel 42quater, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet dan ook buiten toepassing te laten overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 september 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN